

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Europe Easy Energy a.s.**, IČ: 28603001
sídlem Na Poříčí 1046/24, 110 00 Praha 1 – Nové Město

proti
žalovanému: **Energetický regulační úřad**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 11. 9. 2018, čj. 07211-17/2017-ERU

takto:

- I. V rozhodnutí Rady žalovaného ze dne 11. 9. 2018, č. j. 07211-17/2017-ERU se výroky I. a III. ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2017, čj. 07211-10/2017-ERU, uznal žalobce vinným ze spáchání 19 přestupků dle § 24 odst. 7 písm. m) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (výrok I.), uložil mu úhrnnou pokutu ve výši 60 000 Kč (výrok V.) a povinnost nahradit náklady správního řízení (výrok VI.). Přestupků podle § 24 odst. 7

písm. m) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce měl dopustit tím, že jakožto prodávající neposkytl minimálně 19 spotřebitelům informace dle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, neboť tyto jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval nejpozději v den uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, když tuto informaci neuvedl v obchodních podmínkách (dále jen „rozhodnutí o přestupku“).

2. K rozkladu žalobce Rada žalovaného rozhodla napadeným rozhodnutím tak, že ve výroku I. potvrdila vinu žalovaného za přestupek podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele a povinnost žalobce uhradit náklady řízení a ve výroku III. změnila rozhodnutí o přestupku tak, že uloženou úhrnnou pokutu snížila na 30 000 Kč. Ostatní výroky prvostupňového rozhodnutí (výroky II.-IV.), které se týkaly dalších údajných přestupků žalobce, Rada žalovaného výrokem II. napadeného rozhodnutí zrušila a řízení o těchto přestupcích zastavila.
3. Proti výroku I. a III. napadeného rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 13. 11. 2018.

II. Argumentace žalobce

4. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je v první řadě považuje za nepřezkoumatelné. Žalovaný se nevypořádal s řadou námitek uvedených v rozkladu žalobce, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
5. Žalobce zpochybňuje zjišťování skutkového stavu žalovaným. V první řadě namítá, že žalovaný nahradil dokazování ve správním řízení pouhým založením listin z kontrolního spisu do spisu přestupkového. Žalobce nemohl řádně uplatnit svá procesní práva. Nesouhlasí s tím, že zjištění učiněná v průběhu kontroly jsou zcela dostatečná pro následné dovozování správněprávní odpovědnosti za přestupek. Na podporu toho odkazoval na komentář k zákonu č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 - 80. Námitku nesprávně provedených důkazů vztahuje žalobce zejména ke svědkům, jejichž výsledky žalovaný neprovedl a nahradil je písemným dotazováním bez účasti žalobce a bez ověření osobní účasti dotazovaných osob. Písemné dotazy na svědky však nemohou být alternativou pro svědeckou výpověď podle § 55 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Obecný odkaz žalovaného na § 81 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, neobstojí, jelikož skutečnosti zjištěné při kontrole mohou být jediným podkladem rozhodnutí o přestupku pouze v případě, pokud jsou tato zjištění natolik komplexní a průkazná, že již na jejich základě lze vypořádat i případné námítky účastníka řízení a jeho návrhy na doplnění dokazování. Za situace, kdy žalobce zpochybnil skutečnosti zjištěné kontrolou a konkrétně uvedl, v čem spatřuje neprůkaznost skutkových zjištění a navrhl provedení důkazů, nelze se vypořádat s tímto tvrzením odkazem na § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky. Návrhy na výsledky dotázaných svědků přitom žalovaný považoval za nadbytečné, neboť by svědkům byla položena jen jedna otázka. Této námitce se Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí nevěnovala. Na podporu své argumentace poukazuje žalobce na rozdíly mezi výsledkem svědka podle správního řádu a pouhým písemným dotazováním svědka. Dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 31 A 53/2012 - 99, podle kterého je porušení metodologie výsledku svědka natolik závažným procesním pochybením, že postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí. Z téhož rozhodnutí plyne, že je nepřípustné nahrazovat důkaz výsledkem

svědka, který byl navržen a lze jej objektivně provést, pouhým přečtením protokolu o výpovědi vyhotoveného v jiném řízení.

6. Žalobce zpochybňuje také to, že z rozhodnutí o přestupku a napadeného rozhodnutí nejsou seznatelné konkrétní úvahy, ze kterých žalovaný vycházel při hodnocení podkladů rozhodnutí. Z toho žalobce dovozuje rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu. Příkladem žalobce uvádí, že žalovaný vůbec nezjišťoval, zda jsou osoby, kterým údajně neposkytl výše uvedenou informaci, spotřebiteli ve smyslu zákona o ochraně spotřebitele. Není tudíž pravda, že tato skutečnost byla zjištěna v rámci správního řízení. To, že jde o fyzické osoby, totiž ještě neznamená, že nemohlo jít o podnikající fyzické osoby. I na tuto námitku žalovaný v rozkladu nereagoval. Žalovaný také vůbec neuvedl, z jakých podkladů vycházel při právním hodnocení a o které listiny opřel své závěry.
7. K podstatě skutku žalobce uvádí, že z provedeného řízení nijak nevyplývá, že informaci o subjektu mimosoudního řešení neuvedl ve všeobecných obchodních podmínkách (dále jen „VOP“). Žalovaný vycházel pouze z toho, že ve smluvní dokumentaci, kterou mu předal žalobce pro účely kontroly, nebyla založena příloha č. 1 k VOP, ve které tato informace obsažena byla. Předaná dokumentace byla ve stavu, ve kterém ji pro své účely eviduje žalobce. Přílohu č. 1 neuchovával nijak systematicky. Součástí procesu sjednávání smluv však tato příloha byla vždy a skutečností je, že většina zákazníků ji po vysvětlení jejího významu nechtěla. Odmítá argumentaci žalovaného, že předložená smluvní dokumentace na přílohu č. 1 k VOP nikde neodkazuje. Příloha č. 1 k VOP totiž tvořila součást VOP sama o sobě a zároveň nutno dodat, že informace v ní obsažené nijak neupravují obsah sjednané smlouvy. Neuchování přílohy č. 1 k VOP a její nepředání žalovanému ke kontrole neprokazuje to, že žalobce se skutečně dopustil skutků výše uvedených. Žalovaný tak nesplnil svou povinnost prokázat, že žalobce spáchal výše uvedené přestupky. Namítá také to, že žalovaný evidentně ztotožnil dvě povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele v jednu, neboť důsledně nerozlišuje mezi informováním spotřebitele a uvedením informace ve VOP. Namítá, že uvedení informace ve VOP je další povinnost prodávajícího, nikoliv analogická povinnost, jaká je prodávajícímu uložena ve větě první § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

III. Argumentace žalovaného

8. Žalovaný navrhuje podanou žalobou zamítnout. K otázce dokazování uvádí, že žalobce měl možnost nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy a překládat další návrhy a také se podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Byl s dostatečným předstihem rovněž vyzván k možnosti žádat o nařízení ústního jednání. Nebylo povinností žalovaného jmenovitě vymezit všechny listiny, které tvoří podklad rozhodnutí. Žalovaný byl oprávněn vycházet ze skutečností zjištěných v rámci kontroly, neboť to umožňuje § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky. S těmito skutečnostmi se žalobce mohl seznámit a vyjádřit se k nim.
9. Dotazování spotřebitelů prostřednictvím písemného dotazu nepovažuje za nezákonný postup, neboť se nejednalo o dokazování ve správním řízení a žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech tím, že se tohoto úkonu neúčastnil. Spotřebitelům byla položena jedna jednoduchá otázka, a to, zda byla součástí jejich smluvní dokumentace také příloha č. 1 k VOP. Tyto odpovědi byly použity jako jeden z písemných podkladů pro zjištění skutkového stavu případu, aniž jimi žalovaný nahrazoval výpověď svědka. Žalovaný

rovněž správně vyhodnotil, že předvolání dotázaných spotřebitelů jako svědků je nadbytečné.

10. Žalovaný uvádí, že ač smlouvy uzavřené mezi žalobcem a spotřebiteli odkazovaly na obchodní podmínky, v samotné smlouvě či obchodních podmínkách nebyl žádný odkaz na přílohu č. 1, ve které měla být obsažena informace o mimosoudním řešení sporů. Po písemném oslovení čtyř spotřebitelů vyplynulo, že jedna spotřebitelka přílohu č. 1 neeviduje, druhá předložila smluvní dokumentaci, ve které se příloha č. 1 nenacházela. K otázce provádění a označování důkazů žalovaný uvádí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, že pokud správní orgán založí listinu do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu, lze provádět dokazování jednoduše tím, že je listina do spisu vložena. Poukazuje na to, že žalovaný na str. 6 a 8 rozhodnutí o přestupku uvádí, z jakých podkladů při vytváření skutkových závěrů vycházel. Zkreslený výklad žalobce k § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele považuje za účelový. Je jasně zakotvena povinnost uvést informaci o mimosoudním řešení sporů v obchodních podmínkách, pokud na ně uzavřená smlouva odkazuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba je důvodná.
12. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.

Skutková zjištění

13. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
14. Dne 12. 1. 2017 zahájil žalovaný kontrolu ve věci dodržování (mimo jiné) § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný si vyžádal předložení vzorku 25 smluv o sdružených dodávkách elektřiny a plynu a zjistil, že u 21 z nich (uzavřených s celkem 17 spotřebiteli) není ve smluvní dokumentaci uchovávané žalovaným založena žádná informace o subjektu mimosoudního řešení sporů. Ve zbývajících 4 případech byla sice v dokumentaci založena tzv. Příloha č. 1 ke Všeobecným obchodním podmínkám, která tuto informaci obsahovala, žalovaný však příslušné 4 spotřebitele oslovil a dva z nich mu e-mailem sdělili, že uvedenou přílohu neobdrželi, resp. ve své smluvní dokumentaci nedohledali. V důsledku kontrolních zjištění dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplnil minimálně u 19 zákazníků povinnost informovat spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, když ani VOP, na které odkazovala se spotřebiteli uzavřená smlouva, povinnost uvést informace o subjektu mimosoudního řešení sporů neobsahovaly. Žalovaný výrokem I. rozhodnutí o přestupku uznal žalobce odpovědným ze spáchání výše popsanych přestupků, ve výroku V. mu uložil úhrnnou pokutu ve výši 60 000 Kč a ve výroku VI. povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
15. Proti rozhodnutí o přestupku podal žalobce rozklad, ve kterém k přestupku ve výroku I. namítal mimo jiné to, že nezpochybňuje, že dokumentace, kterou žalovanému v rámci kontrolního řízení předložil, přílohu č. 1 k VOP skutečně neobsahuje. To však ještě

neznamená, že tuto přílohu spotřebitelé při uzavírání smluv neobdrželi nebo jim nebyla dána k seznámení. Žalobce namítal, že při sjednávání smluv vždy zákazníka informoval o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů, přičemž ale většina zákazníků si přílohu č. 1 k VOP, obsahující takovou informaci, jednoduše nepřevzala. Již ve vyjádření k oznámení o zahájení kontroly ze dne 25. 1. 2017 žalobce sděluje, že informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů poskytuje zákazníkům ve formě písemnosti, která je jim předávána společně s ostatní dokumentací. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 18. 9. 2017 žalobce poukazuje na skutečnost, že jsou ve věci informováni spotřebitelů dvě protichůdné verze, přičemž žalovaný nepřistoupil k provedení dalšího dokazování, aby jednu z nich vyvrátil. Opět namítal, že přílohu č. 1 k VOP zákazníkům předkládal, přičemž z jejich odpovědí na písemný dotaz žalovaného pouze plyne, že ji někteří zákazníci v současné době nemají. Tato informace však nevyvrací to, že jim příloha byla při podepisování smlouvy předložena.

16. Rozklad žalobce Rada žalovaného zamítla a výrok I. rozhodnutí o přestupku potvrdila. Uloženou pokutu ve výši 60 000 Kč změnila na 30 000 Kč.

Právní posouzení

17. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval tak, že žalovaný učinil v řízení závěry o přestupku, aniž se vypořádal s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a důkazními návrhy žalobce. Tento postup potvrdila Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí, neboť námitky žalobce stran výše uvedeného vůbec nevypořádala.
18. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že vadou nepřezkoumatelnosti skutečně trpí, a to ze dvou důvodů.
19. Skutková podstata přestupku podle § 24 odst. 7 písm. m) zákona o ochraně spotřebitele spočívá v tom, že prodávající neposkytne spotřebiteli informace podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví rozsah informační povinnosti prodávajícího. Podle § 14 odst. 1 uvedeného zákona lze rozdělit informační povinnost na 3 dílčí: (i) prodávající informuje spotřebitele jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů – včetně internetové adresy tohoto subjektu, (ii) má-li prodávající internetové stránky, uvede informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a internetovou adresu tohoto subjektu i na svých internetových stránkách, (iii) pokud smlouva uzavřená mezi spotřebitelem a prodávajícím odkazuje na obchodní podmínky, uvede informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů a internetovou adresu tohoto subjektu rovněž v těchto obchodních

podmínkách. Tomu, že jde o samostatné povinnosti, nasvědčuje mimo jiné použití spojek „i“ a „rovněž“. Porušení každé dílčí povinnosti přitom zakládá odpovědnost prodávajícího za uvedený přestupek. V rozhodnutí, kterým se vyslovuje vina obviněného z přestupku, je proto nutno důsledně popsat jednání, které naplňuje znaky přestupku. Současně je potřeba uvést, z jakých důkazů a na základě jakých úvah k takovému závěru správní orgán dospěl. Pokud obviněný porušil více dílčích povinností stanovených v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, musí správní orgán jednotlivá porušení přesně vymezit a ke každému uvést úvahy a důkazy, ze kterých odpovědnost obviněného dovodil.

20. Ve výroku I. rozhodnutí o přestupku žalovaný uvádí, že žalobce „neposkytl minimálně 19 spotřebitelům ... informace dle ust. § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ..., neboť tyto jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval nejpozději v den uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů ..., když tuto informaci neuvedl v obchodních podmínkách, ač smlouva uzavřená mezi účastníkem řízení a jednotlivými Spotřebiteli odkazovala na obchodní podmínky.“ Podle soudu žalovaný ve výroku jednotlivé povinnosti žalobce, jako prodávajícího, zaměňuje. Jakkoliv kritéria informování stanovená v první větě § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele – jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem – mohou jistě sloužit jako interpretační vodítko i při posuzování, zda prodávající naplnil další povinnosti v tomto ustanovení zakotvené, primárně dopadají na základní povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení sporů. Jedná se o povinnost informovat každého spotřebitele adresně a individuálně, přičemž z logiky věci se tak musí stát nejpozději k okamžiku uzavření smlouvy, jak správně dovodil žalovaný. Žalovaný však ve svém rozhodnutí uvedená kritéria bez bližšího vysvětlení vztáhl k povinnosti žalobce uvést informaci o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů ve VOP. Není tak zcela srozumitelné a jasné, jakou povinnost stanovenou v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele měl žalobce vlastně porušit. Žalovaný podle soudu dostatečně nerozlišil jednotlivé dílčí povinnosti žalobce jako prodávajícího.
21. Zároveň i argumentace Rady žalovaného v napadeném rozhodnutí potvrzuje, že došlo k záměně či smísení jednotlivých povinností podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Na straně 7 napadeného rozhodnutí totiž Rada žalovaného uvádí, že obrana žalobce byla vyvrácena v sedmnácti případech smluvní dokumentací, ve dvou případech pak písemnými odpověďmi spotřebitelů. Z toho Rada dovozuje, že žalobce neplnil svou informační povinnost ohledně subjektu mimosoudního řešení sporů bez uvedení toho, že porušení se týkalo VOP. Na téže straně však Rada žalovaného uvádí, že informace o subjektu mimosoudního řešení sporů se nenacházela ve smlouvě ani ve VOP. Nedostatečná specifikace toho, zač je žalobce vlastně trestán, je tedy prvním důvodem, proč soud shledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
22. Učiněný závěr je dále umocněn tím, že mezi stranami panoval ze skutkového hlediska spor o to, zda žalobce při uzavírání jednotlivých smluv se spotřebiteli tyto informoval nejpozději ke dni uzavření smlouvy o subjektu mimosoudního řešení sporů podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný se za účelem prokázání tohoto závěru písemně obrátil na čtyři spotřebitele, zda tito mají přílohu č. 1 k VOP, která tuto informaci měla obsahovat. Z těchto čtyř spotřebitelů odpověděli dva, kteří shodně uvedli, že uvedenou přílohu nemají. Tato skutečnost však nevyvrací obranu žalobce, že spotřebitelům přílohu při podepisování smlouvy skutečně předložil, načež se sami spotřebitelé rozhodli si ji nebrat s ostatní dokumentací, popřípadě ji v mezidobí již ztratili.

Obrana žalobce také odpovídá tomu, co vlastně žalovaný prokazoval. Žalovaný totiž v řízení postupoval tak, že klíčovým z hlediska odpovědnosti za přestupek je to, že žalobce spotřebitele neinformoval o subjektu mimosoudního řešení spotřebitelských sporů nejpozději při uzavření smlouvy jasným a srozumitelným způsobem – což odpovídá povinnosti podle první věty § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Chtěl-li pak žalovaný využít skutečnosti tvrzené spotřebiteli jako jeden z podkladů pro vyslovení viny žalobce, bylo zcela na místě provést výslech uvedených spotřebitelů. Nelze přitom argumentovat tím, že by svědkům byla položena pouze jedna otázka a výslech se jeví nevhodným. Náležitě zjištění skutkového stavu mělo před zásadou hospodárnosti přednost a navíc žalobce se zjevně svědků hodlal tázat na to, zda jim jeho zástupce písemnou informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů s patřičným vysvětlením nabídl a oni ji odmítli převzít. Soud tak nepřisvědčil obraně žalovaného, že dotazy na svědky nepředstavovaly důležitý důkaz. Z odůvodnění rozhodnutí o přestupku jasně plyne, že odpovědi dvou spotřebitelů byly jedním ze dvou důkazů, které vyvrací tvrzení žalobce o splnění informační povinnosti.

23. Nad rámec uvedeného soud dodává, že naznačeným způsobem ve vztahu ke svědkům musel žalovaný postupovat, jestliže shledal (i) porušení povinnosti žalobce podle věty první § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele (dílčí povinnost sub i. vymezená výše). Pokud by naopak žalovaný směřoval k tomu, že žalobce porušil pouze povinnost uvést informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů ve VOP (dílčí povinnost sub ii. vymezená výše), je irelevantní, jaké dokumenty spotřebitelé obdrželi při podpisu smlouvy. VOP měl žalovaný k dispozici a na základě jejich obsahu mohl učinit jednoduchý závěr o tom, zda je v nich obsažena informace podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, či nikoliv. VOP ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je podle názoru krajského soudu nutno vnímat jako text samotných VOP a těch jejich příloh, na které VOP v textu výslovně odkazují. Příloha, která je součástí VOP „sama o sobě“, jak tvrdí žalobce, nemůže obstát jako doklad splnění veřejnoprávní povinnosti uvádět informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů ve všeobecných obchodních podmínkách. I zde se tak negativně projevilo směšování jednotlivých povinností prodávajícího vymezených v § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.
24. Druhým důvodem, pro který shledal soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, je tudíž – v návaznosti na výše řečené – absence závěrů žalovaného o rozkladových námitkách žalobce týkajících se způsobu zjištění skutkového stavu. Rada žalovaného v napadeném rozhodnutí na některé věcné námitky žalobce vůbec nereagovala. Je pravdou, že správní orgán nemusí vypořádávat každou dílčí rozkladovou námitku, pokud je rozhodnutí jako celek řádně a logicky odůvodněno. Rada žalovaného však nereagovala na zcela zásadní námitky, týkající se dokazování v rámci řízení o přestupku. Žalobce v bodech 21 – 31 doplnění rozkladu ze dne 7. 12. 2017 rozvádí argumentaci k nezákonnému dokazování ve správním řízení. Zejména uvádí, že písemné dotazy na určité spotřebitele nemohou nahradit výslech svědka ve správním řízení. Odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu k nahrazování svědeckých výpovědí listinami. Zpochybňoval postup dokazování ve správním řízení, které vedl žalovaný. Rada žalovaného však ve svém rozhodnutí na nic z uvedeného nereagovala a námitky de facto odmítla s tím, že žalobce měl možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit, a dále s odkazem na § 81 zákona o přestupcích, podle nějž skutečnosti zjištěné při kontrole mohou být jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Takový způsob vypořádání námitek je nepřezkoumatelný. Vyjádření k podkladům rozhodnutí nemůže nahradit

možnost obviněného klást otázky svědkovi během jeho výslechu. A ustanovení § 81 zákona o přestupcích nelze použít v situaci, kdy obviněný z přestupku důvodně zpochybňuje kontrolní zjištění a žádá provedení (dalších) důkazů.

25. Ze všech výše uvedených důvodů tak soud nabyt přesvědčení, že žalovaný dostatečně nerozlišil jednotlivé povinnosti žalobce podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Z toho pak pramení nepřezkoumatelnost výroku I. napadeného rozhodnutí o spáchaném přestupku. V souvislosti s tím zrušil soud také výrok III. napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta, neboť je tento výrok bezprostředně závislý na zrušeném výroku I.

V. Závěr a náklady řízení

26. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož v něm bude žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), shrnuje soud své závěry přehledně takto. Výrok I. napadeného rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť zaměňuje dílčí povinnosti podle § 14 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a nelze přezkoumat, kterou z těchto dílčích povinností žalobce porušil. Žalovaný si musí ujasnit, jakou povinnost měl žalobce porušit – zda nejpozději při uzavírání smlouvy jasným, srozumitelným a snadno dostupným způsobem neinformoval spotřebitele o subjektu mimosoudního řešení sporů, nebo zda informaci o subjektu mimosoudního řešení sporů neuvedl ve VOP, případně obě tyto povinnosti (v takovém případě musí v novém rozhodnutí odděleně vymezit každé jednání, které považuje za přestupek, stejně jako důkazy a úvahy, na základě kterých k tomu dospěl). Dále bude třeba, aby se Rada žalovaného vypořádala s důkazními návrhy žalobce přezkoumatelným způsobem a důkazy buď provedla (případně vrátila za tím účelem věc prvostupňovému orgánu), nebo vysvětlila, proč považuje navržené důkazy – zejména s přihlédnutím k tomu, co žalobci klade za vinu – za nadbytečné.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Strana žalující měla ve věci plný úspěch, proto má vůči straně žalované právo na náhradu nákladů, které v řízení před soudem účelně vynaložila. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč. Žádné další náklady straně žalující podle obsahu soudního spisu nevznikly, v řízení před soudem nebyla právně zastoupena.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. 2. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu